

رهنمودهای آیت الله سیستانی به زائران اربعین حسینی

خدا را خدا را در اخلاص! که ارزش و برکت عمل انسان به میزان اخلاص او برای خداوند متعال است؛ زیرا خداوند جز آن عملی را که خالص برای او و پاک از نیت غیر باشد، نمی‌پذیرد.

خدا را خدا را در اخلاص! که ارزش و برکت عمل انسان به میزان اخلاص او برای خداوند متعال است؛ زیرا خداوند جز آن عملی را که خالص برای او و پاک از نیت غیر باشد، نمی‌پذیرد.

به گزارش خبرگزاری مهر، پایگاه اطلاع رسانی دفتر مرجع عالیقدر آیت الله العظمی سیدعلی حسینی سیستانی پرسش و پاسخی را منتشر کرده که طی آن برخی از زائران اربعین حسینی رهنمودهایی را از ایشان خواستار شده بودند.

اکنون متن این پرسش و پاسخ را با هم می‌خوانیم.

پرسش: بسم الله الرحمن الرحيم

محضر مرجع اعلاي جهان تشييع حضرت آيت الله العظمی سیستانی (دام ظلّه الوارف)

السلام عليكم ورحمة الله وبركاته

عظم الله لكم الأجر

ما که همزمان با اربعین سیدالشهداء (علیه السلام) رهسپار کربلا هستیم، برای بهره‌افزون‌تر و پاداش بیشتر و آگاهی بدانچه از آن غفلت می‌ورزیم، نیاز به رهنمودهای پدران حضرت عالی داریم. انتظار می‌رود که این راهنمایی‌ها همه افشار جامعه را فرا گیرد.

خداوند نعمت وجود مبارک آن جناب را پایدار فرماید، إته سمیع قریب.

ونسألكم الدعاء

جمعی از مؤمنان

پاسخ: پاسخ حضرت آیت الله العظمی سیستانی (مدّ ظلّه العالی)

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطاهرين

شایسته است مؤمنانی که خداوند توفیق شرکت در این زیارت شریف را به ایشان عنایت فرموده، توجه نمایند که خدای تبارک و تعالی از میان بندگان خویش، پیامبران و اوصیایی را برگزیده تا پیشوا و حجت مردمان باشند و مردم از رهگذر تعالیم ایشان هدایت یابند و از اعمالشان تبعیت کنند. خداوند مؤمنان را از آن رو به زیارت مشاهد متبرکه ایشان تشویق نموده است که یادشان جادوانه بماند و جایگاهشان اعتلا یابد، و چون آن بزرگواران نمونه‌ای از بندگی خدای سبحان و جهاد در راه او و فداکاری برای دین استوارش بوده‌اند، این امر سبب به یاد آوردن خدای متعال و آموزه‌ها و احکام او برای مردم باشد. بنابراین، از لوازم این زیارت آن است که زائر علاوه بر یادآوری جان فشانی‌های امام حسین (علیه السلام) در راه خداوند متعال، تعالیم دین حنیف از جمله نماز، حجاب، اصلاح، گذشت، بردباری و ادب و قوانین آموشد و دیگر مفاهیم پسندیده را رعایت نماید تا زیارتش گامی در مسیر تربیت نفس برای پذیرش این امور و تثبیت آثار آن تا زیارت‌های بعدی باشد. چنین است که شرکت در این مراسم به منزله حضور در مجالس تعلیم و تربیت امام (علیه السلام) خواهد شد.

گو این که ما محضر اهل بیت (علیهم السلام) را درک نکرده ایم تا آموزه‌های ایشان را از حضور خودشان فرا بگیریم و به دست آن بزرگواران تربیت شویم، ولی خداوند متعال تعلیم و رفتار آن‌ها را برایمان حفظ کرده و ما را به زیارت آستان ایشان ترغیب فرموده، تا آنان نمونه‌هایی ممتاز برای ما شوند، و همان گونه که معاصران ایشان را که با آن بزرگواران زیسته‌اند، به محک امتحان کشیده، خواسته است تا میزان صداقت ما را در آرزوی زیستن در کنار آنان و پاسخگویی به آموزه‌ها و اندرزهایشان بیازماید. پس باید مراقب باشیم که مبدا آرزوی ما در زمینه درک محضر آن بزرگان صادقانه نباشد، و باید بدانیم که اگر مطابق خواسته ایشان رفتار کنیم، امید می‌رود که با یارانشان محشور شویم. زیرا از امیر مؤمنان (علیه السلام) روایت است که در جنگ جمل فرمود: «امروز کسانی با ما همراه شده‌اند که هنوز در صلب پدران و رحم‌های مادرانشان هستند». بنابراین، بر هر یک از ما که آرزویی صادقانه داشته باشد، عمل به تعالیم و تبعیت از ایشان، و پرورش با روش تربیتی و بهره‌مندی از آداب آنان دشوار نیست.

خدا را خدا را در نماز! که نماز، آن گونه که در حدیث شریف آمده، ستون دین و معراج مؤمنان است و اگر پذیرفته شود سایر اعمال پذیرفته است و اگر مقبول نیفتد دیگر اعمال مردود خواهد شد. سزاوار است که مؤمن به ادای نماز در اول وقت پایبند باشد؛ چرا که محبوب‌ترین بندگان در نزد خدا کسی است که به فراخوان نماز پاسخی سریع‌تر دهد، و شایسته نیست که مؤمن در اول وقت نماز، به عبادت دیگری بپردازد. زیرا نماز برترین طاعت‌ها است. از اهل بیت (علیهم السلام) روایت است که: «شفاعت ما به کسی که نماز را سبک شمارد، نخواهد رسید» و پیرامون توجه خاص امام حسین (علیه السلام) به نماز در روز

عاشوا نقل شده است که آن حضرت به کسی که زمان فرا رسیدن اول وقت نماز را یاد آور شد، فرمود: «نماز را به یاد آوردی، خداوند تو را از نمازگزاران ذاکر قرار دهد» و پس از این سخن، زیر بارانی از تیر، به نماز ایستاد.

خدا را خدا را در اخلاص! که ارزش و برکت عمل انسان به میزان اخلاص او برای خداوند متعال است؛ زیرا خداوند جز آن عملی را که خالص برای او و پاک از نیت غیر باشد، نمی‌پذیرد. از پیامبر اکرم (صلی الله علیه وآله) روایت است که هنگام مهاجرت مسلمانان از مکه به مدینه فرمود: «هر که برای خدا و رسولش هجرت کند، هجرتش به سوی او خواهد بود، و هر که برای بهره‌مندی از دنیا هجرت نماید، سوی دنیا مهاجرت کرده است. خداوند به میزان اخلاص در عمل، پاداش آن را چندان فزونی دهد که تا هفتصد برابر شود و خدا برای هر کس که بخواهد، پاداش مضاعف منظور فرماید».

پس بر زائران است که در مسیر خویش، ذکر خدای متعال را بسیار بگویند و در هر گام و هر عمل خود اخلاص را در نظر داشته باشند و بدانند که خداوند متعال نعمتی همتای اخلاص در عقیده و گفتار و رفتار را به کسی عنایت نفرموده است و عمل تهی از اخلاص با پایان زندگی دنیوی تمام می‌شود، در حالی که عمل مخلصانه، هم در این دنیا و هم پس از آن، جاودان و مبارک خواهد ماند.

خدا را خدا را در رعایت پوشش و حجاب! که از مهم‌ترین چیزهایی است که اهل بیت (علیهم السلام) حتی در سخت‌ترین شرایط کربلا به آن توجه داشته و خود والاترین الگوی آن بوده‌اند. ایشان به اندازه آزاری که از هتک حرمت خود دیدند، از هیچ رفتار دشمن آزاده نشدند. لذا بر همه زائران و به ویژه بر بانوان زائر فرض است که شرایط عفاف را در رفتار و نوع پوشش و ظاهر خود حفظ نموده و از هر چه این امر را خدشه دار می‌کند (مانند پوشیدن لباس‌های تنگ و اختلاط‌های زشت و استفاده از زیور آلات ناروا) بپرهیزند، بلکه سزاوار است که به منظور منزه نگه داشتن این مراسم مقدس از شائبه‌های ناپسند، تا حد امکان، بالاترین مراتب عفاف را رعایت نمایند.

از درگاه خداوند متعال مسألت داریم که در دنیا و آخرت، مقام پیامبر مصطفی (صلی الله علیه وآله) و اهل بیت مطهرش (علیهم السلام) را به برکت فداکاری‌هایی که در راه او به عمل آوردند و برای هدایت خلقت کوشیدند، فزونی بخشد و همان گونه که بر برگزیدگان پیشین، به‌خصوص بر ابراهیم و خاندان ابراهیم درود فرستاده است، درود خود بر ایشان را بیفزاید. از خداوند متعال همچنین مسألت داریم که به زیارت زائران حضرت اباعبدالله الحسین (علیه السلام) برکت دهد و آن را به بهترین نحوی که عمل بندگان صالح خویش را می‌پذیرد، قبول فرماید، تا در مسیر و سیره خود در این زیارت و در باقی ایام زندگانی الگویی برای دیگران شوند و آنان را به سبب ولایت اهل بیت پیامبر (علیهم السلام) و پیروی از سیره و تبلیغ رسالت ایشان پاداش خیر عطا کند.

باشد که در روز قیامت که هر یک از مردم با امام خویش خوانده می‌شود، ایشان با اهل بیت (علیهم السلام) خوانده شوند، و کسانی که در این راه به شهادت می‌رسند، به دلیل جانبازی‌هایی که به عمل آورده و ستم و آزاری که به خاطر محبت ایشان به جان خریده‌اند، با حسین (علیه السلام) و یارانش محشور شوند؛ انه سمیع مجیب.